

РЕШЕНИЕ

№ 377

гр. София, 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 20.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **9632** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Л. Т. И. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПAM/ № 228з-700/18.08.2023 г., издадена от В. Б. Н.– ПИ в група „ООР“, сектор „ОП“ в 04 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която на жалбоподателя е наложена ПAM по чл.171, ал.1, т.1, б.“б“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалния и процесуалния закон, както и при несъответствие с целта на закона. Моли се оспорената заповед да бъде отменена.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът– В. Б. Н. – ПИ в група „ООР“, сектор „ОП“ в 04 Районно управление при СДВР, редовно призована, оспорва жалбата като неоснователна.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

На 18.08.2023 г. е съставен Акт за установяване на административно

нарушение /АУАН/ № GA 977207/18.08.2023 г. /л.6/, срещу Л. Т. И., за нарушение по чл.5, ал.3, т.1, пр.1 ЗДвП, за това че на 18.08.2023 г., в 05:17 часа, в [населено място], на кръстовището на [улица]и [улица]управлявала личния си лек автомобил марка „О.“, модел „3.“, с рег. [рег.номер на МПС] , с посока на движение от [улица]по [улица]към [улица], след употреба на алкохол, установено с техническо средство АЛКОТЕСТ ДРЕГЕР 7510 с фабричен № А. 0143, който отчел 0.79 промила алкохол. Актът е връчен на 18.08.2023 г., подписан лично и без възражения от водача. Издаден е и талон за медицинско изследване с направление за УМБАЛ Св. А. с № 0150009, връчен му срещу подпис на 18.08.2023 г. в 05:55 ч. Няма данни за постъпили възражение/обяснения срещу АУАН в преклузивния за това срок.

Въз основа на АУАН № GA 977207/18.08.2023 г., е издадена оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 228з-700/18.08.2023 г., от В. Б. Н.– ПИ в група „ООР“, сектор „ОП“ в 04 Районно управление при СДВР /л.8/, с която на Л. И. е наложена ПАМ по чл.171, ал.1, т.1, б.„б“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

По делото е приета административната преписка. Тази фактология се установи по несъмнен начин от приложените и приобщени по делото писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК (видно от пощенско клеймо на пощенски плик л. 5-гръб), от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168 ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. На основание чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая оспорената заповед е издадена от В. Б. Н.– ПИ в група „ООР“, сектор „ОП“ в 04 Районно управление при СДВР, която е упълномощен със Заповед № 513з-6400/2023 г. на Директора на СДВР. При това положение следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в индивидуалния административен акт. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспорения вид, поради което възраженията в тази посока се явяват неоснователни.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН, на който се позовава

изрично органа издал процесния административен акт.

Съгласно соченото в заповедта правно основание- чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване– до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя, който безспорно е имал качеството на водач на МПС, за това, че на посочената по-горе дата и място управлявал МПС след употреба на алкохол, установена с тест, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП.

Основанието за прилагането на ПАМ в случая се установява от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката. Несъмнено АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. Съгласно Тълкувателно решение №16/1975 г. на ОСГК на ВС, което не е загубило актуалност и след приемането на АПК, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, на който органът се позова. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана. При това положение настоящият съдебен състав приема, че е налице правно основание за издаване на ЗППАМ, а защитната теза на жалбоподателя, свързана със съществени нарушения на административно-производствените правила и нарушение на материалния закон, при издаване на заповедта е неиздържана.

В посочената хипотеза основание за налагане на ПАМ е шофиране на МПС, при установеното със средство АЛКОТЕСТ ДРЕГЕР 7510 с фабричен № А. 0143, наличие на концентрация на алкохол в кръвта на водача– 0.79 промила.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях.

Предвид изложеното, съдът намира, че заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София– град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Т. И. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 228з-700/18.08.2023 г., издадена от В. Б. Н.– ПИ в група „ООР“, сектор „ОП“ в 04 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която е наложена ПАМ по чл.171, ал.1, т.1, б.“б“ от ЗДВП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: